

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก ก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

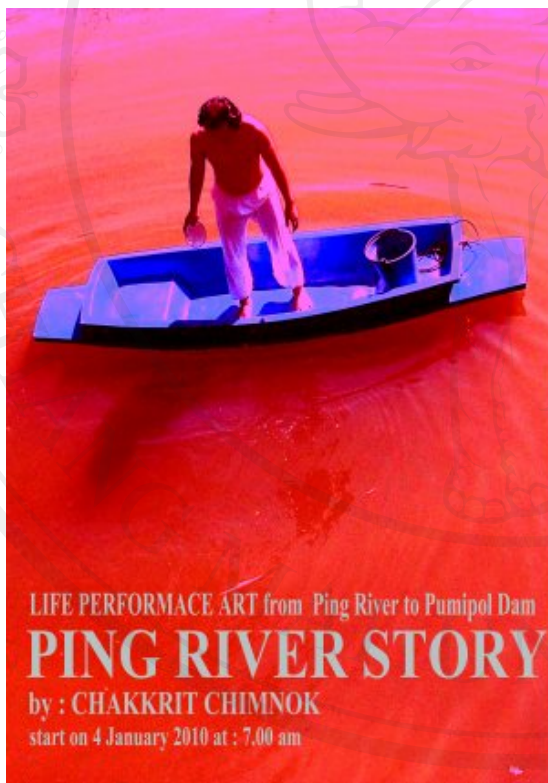
การแสดงการแสดงนิทรรศการศิลปะวิทยานิพนธ์

การแสดง ศิลปะแสดงสด

“ PING RIVER STORY ”

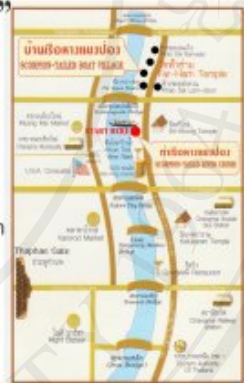
LIFE PERFORMANCE ART from Ping River to Pumipol Dam

เริ่มวันที่ 4 มกราคม 2552 เวลา 07.00 นาฬิกา

“คนเหนือเรียกน้ำสายนี้ว่า “น้ำแม่ปิง” หรือ “น้ำปิง” หรือ “แม่ปิง”

เรื่องต่างๆ เกิดขึ้นมากมายทั้งเป็นเรื่องเล่าปากต่อปาก
นิทานพื้นบ้าน บันทึก จดหมายเหตุ ฯลฯ

ข้าพเจ้าปรารถนาแสวงหาประสบการณ์ ทางอารมณ์ ขับเคลื่อนใคร่
ใคร่สัมผัสในวิถีชีวิตความเป็นอยู่ โดยการใช้สัญชาตญาณที่ก้าวเรื้อ
กลับ ไปสู่เส้นทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการสัญจรของน้ำแม่ปิงอีกครั้ง
ประหนึ่งเด็กน้อยคลานกลับคืนสู่ท้องคลองของ “แม่”
ปล่อยและฝากชีวิตสูงน้ำคลานและแสนเล็ดที่หล่อเลี้ยง (โลก) ในการสัมผัส
รับรู้ โดยตรงทั้งในทางจิตใจและร่างกาย บันทึก จดจำเรื่องราว ที่ศัลยาพของลำน้ำแม่ปิง
สภาพแวดล้อม ระบบนิเวศน์ วิถีชีวิตของชน ชุมชนที่อาศัยบนน้ำปิงในปัจจุบัน
โดยเรือพลาสติกัดโฟมข้างโน ใช้เวลาในการเดินทางประมาณ 3 เดือน (มกราคม-มีนาคม)

โปสเตอร์ และโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์งานแสดงนิทรรศการ

บรรยากาศริมแม่น้ำปิง จังหวัดเชียงใหม่ ในวันแสดงสด

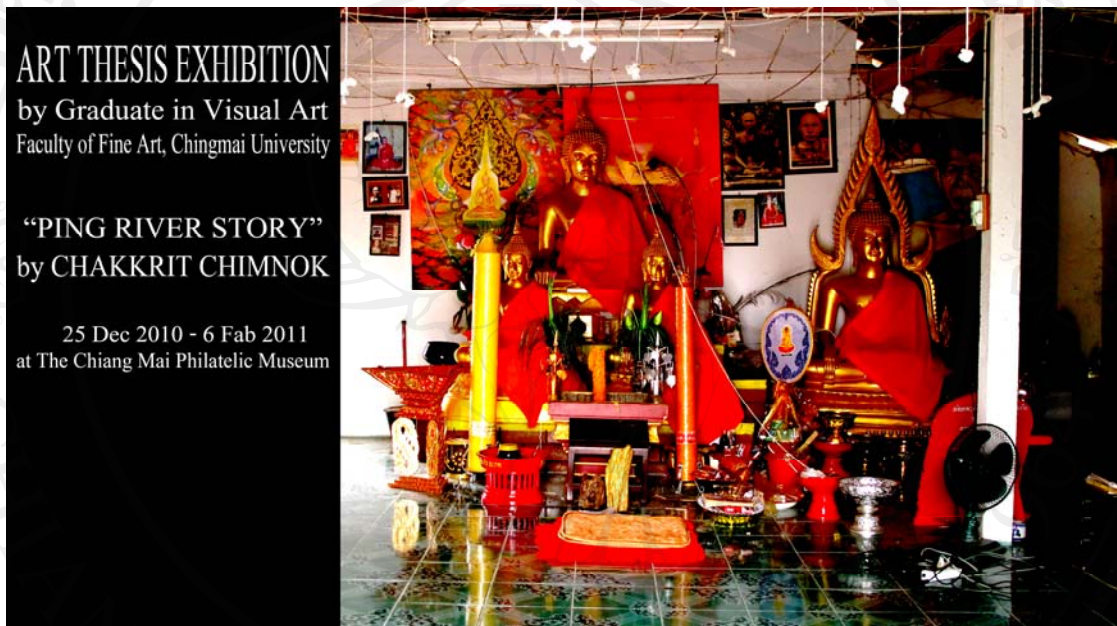

การแสดงนิทรรศการ เรื่องเล่า “น้ำแม่ปิง”

“PING RIVER STORY”

ได้รับเชิญร่วมแสดงในเทศกาล “มหากาถ” ฉลองหนึ่งร้อยปีกาตหลวง จังหวัดเชียงใหม่

ณ.พิพิธภัณฑ์ตราไปรษณีย์ จังหวัดเชียงใหม่ วันที่25 ธันวาคม 2552

โปสการ์ด และโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์นิทรรศการวิทยานิพนธ์ “เรื่องเล่า น้ำแม่ปิง”

ภาพบรรยากาศภายในห้องจัดแสดงนิทรรศการ ณ. พิพิธภัณฑ์ตราไปรษณีย์ จังหวัดเชียงใหม่

ภาพบันทึกระหว่างการพายเรือในแม่น้ำปิง พ.ศ.2553 ที่จัดแสดงในนิทรรศการ เรื่องเล่าแม่น้ำปิง

ภาคผนวก ข

กระบวนการปั้นและหล่อพระพุทธรูป

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

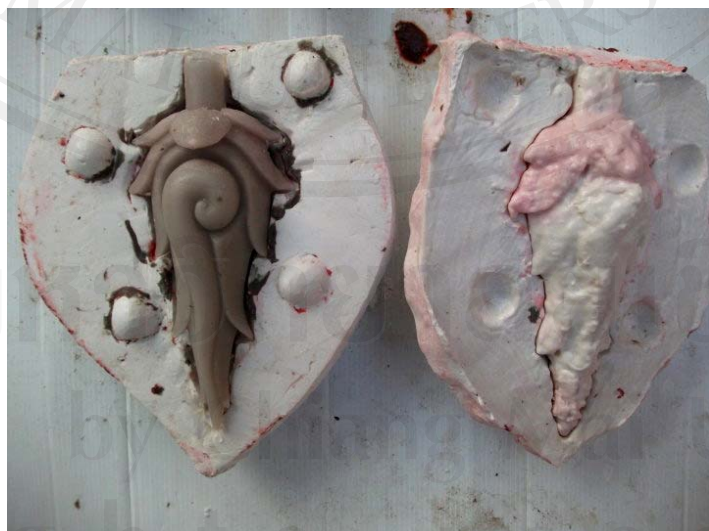

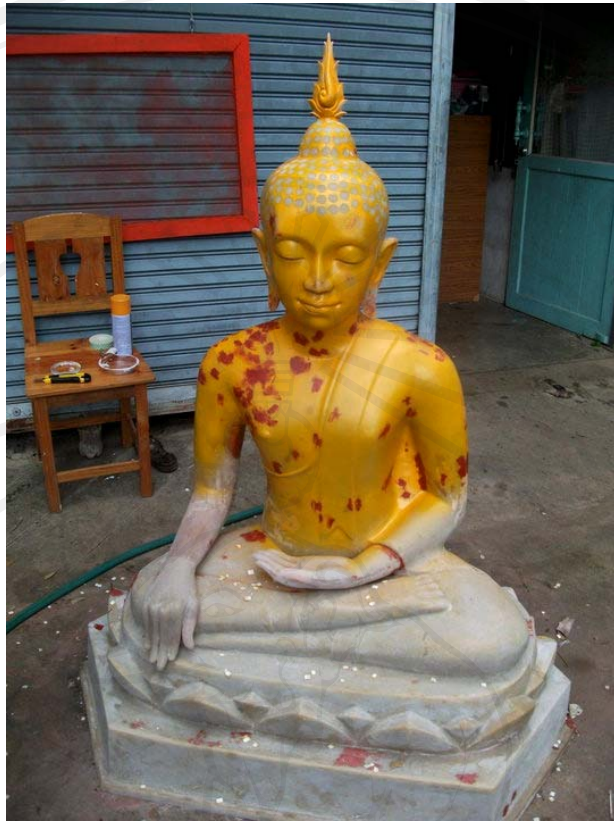

รายชื่อผู้ร่วมบริจาคสมทบเพื่อสร้างพระประธาน

คุณณรงค์ โพธิ์เกตุ คุณจงรัก กาบรด ร้านไม้มุงเงิน คุณชนวัธน์ คิวสุวรรณ คุณดวงอาภา นัยวัฒน์
 คุณกรรณา นัตรวงศ์วาน คุณชัยศิริ จิระรังสรรค์ คุณอภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล คุณสตรีตา มังคะ
 พฤษัย คุณธีรวิทย์ แก้วฟอง คุณสวาสดี-คุณสุภาพ โพโสดีและครอบครัว บริษัทเวลด์เคมีคอล
 COMPASS ร้านอินเตอร์เน็ต CLICK-CAPU ครูเทพสิริ สุขโสภา อาจารย์ธงชัย ยุคันตพรพงษ์
 อาจารย์ชัยวุฒิ ร่วมฤดีกุล และครอบครัว อาจารย์ปกรณ์ภัทร์ และคุณสุวิธรา จันทะไชยสร คุณสาย
 ทิพย์ แสงงาม คุณชุติมา คุณสมบัติ ใจคำ อาจารย์มรกต เกษเกล้า อาจารย์โฆมิต จันทรทิพย์ คุณยา
 จันทรทิพย์ อาจารย์สมพร รอดบุญ คุณปูและครอบครัว คุณพนิดา พลบุตร คุณสำรวม คชสำโรง
 อาจารย์ผดุงศักดิ์ คชสำโรง คุณนันทวัฒน์ พลบุตร คุณวิศรา จันทราทิพย์ บริษัทกองดีจำกัด ร้านร่ำ
 เปิงกาแฟ คุณสุดศิริ ปุยอ็อกและครอบครัว พี่เต้ คุณสุมิตรา กันธะวงศ์ ศูนย์ดีไซท์ คุณอุตสาหะ คุณ
 อ็อฟ วิทยาลัยศิลปะสื่อและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ครอบครัวมุลากุล,สุวรรณโสภณ คุณ
 พัทธินทร์ อภิวงศ์ คุณนวินดา วงศ์ศรี คุณพิมพ์ศา ศรีบุญเรือง คุณบุญชัย นพบุรณันท์ คุณสุภวัชร
 เกื้อวงศ์ คุณวัฒนาวรรณ ชันอาษา คุณกรรณา นัตรวงศ์วาน พี่โอร้านสุริยันต์จันทรา คุณภัทรี จิมนอก
 ร้านแมวใจดี คุณศรีทิน รอยศรี คุณนงนภัส จันทรณะ คุณคลใจ ศรีวิชัยนันท์ คุณชุติมา มลิชัยศรี
 พร้อมครอบครัวและเพื่อน คุณรจนา กองเกียรติวานิชและบุตร คุณอรธณพ พลรักเขตร คุณอานนท์
 พลรักเขตร คุณอัญชลี มวยพิมายและครอบครัว คุณนิรมล ธิจุติภูมิและครอบครัว คุณวารุณี ตา
 เกิด คุณสุมาลี ตาเกิดและครอบครัวคุณสุภาพ ทวีขวัญและครอบครัว คุณวีรพงษ์ แซ่ลิ้มและ
 ครอบครัว คุณนาถยา ไชยหาญและครอบครัว คุณอรศรา สมใจและครอบครัว ครอบครัวมวยพิ
 มาย คุณ ชยุดม ละครวงษ์ คุณสมเกียรติ จันทรทิพย์ คุณจักรกฤษ กวนขุนทด คุณภัทรพล เอีย
 กุล คุณนิวัติ สุดใจ นิ่มบุญจาช คุณศรีัญญา มิกขุนทด คุณวินัย นิตยา ใหญ่จันทิก คุณพิชชา
 อุดลยฤทธิกุล น.ส.จิตปอง ขวัญบุญ คุณศกรินทร์ มีชัยภูมิพร้อมครอบครัว คุณบัวรอง โสภเนอ์
 คุณดรณี ศรีนาค คุณมนัสกริน สุริยยุทธคุณธริยาเฮเฮนแบร์เกอร์ คุณสุนันท์ ยังรอด คุณปรัชญา ยัง
 รอด คุณภารดี กฤตยามงคลชัย คุณประภาพร กฤตยามงคลชัย คุณจิงดี แซ่เจีย คุณนิตยา แซ่ตั้ง
 คุณชุติมา เต็มทวีวุฒิ คุณวสุลิตา ชัยสุรินทร์ คุณชัยยุทธ ชัยสุรินทร์ คุณ ปิยวดี บุญรัมย์ คุณณัฐพล ชัย
 สุรินทร์ คุณ ณัฐวุฒิ ชัยสุรินทร์ คุณพ่อจำลอง-คุณแม่อำไพ ผดุงฤกษ์ และครอบครัว
 คุณศศิวิมล วงศ์จริน คุณเชวศพล บุญศิริ และครอบครัวและท่านที่ไม่ประสงค์ออกนาม

ภาคผนวก ค

สิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่อง กับวิทยานิพนธ์เรื่องเล่าน้ำปิง

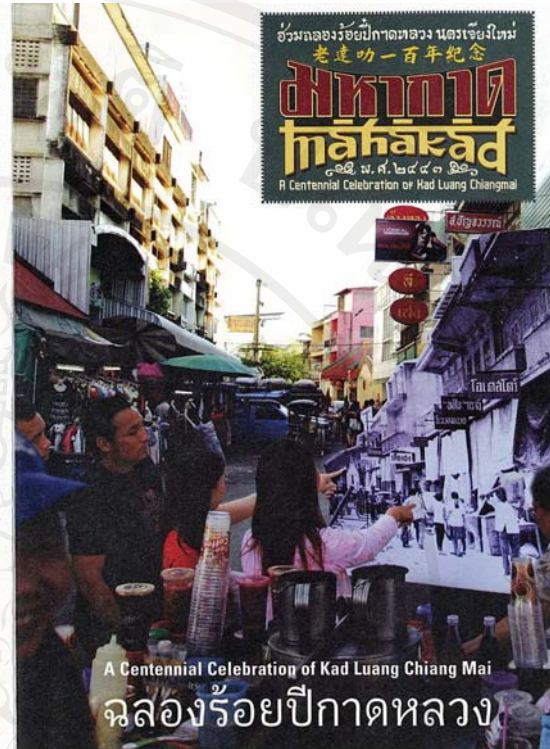
ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

เทศกาล "มหากาด" ได้รับการสนับสนุนจาก

สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม, การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, องค์การบริหารราชการส่วนจังหวัดเชียงใหม่, เทศบาลนครเชียงใหม่, บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด, บริษัทเชียงใหม่พาณิชย์ จำกัด, บริษัท สุเทพ จำกัด, บริษัทเดอะแวลูซิสเต็มส์ จำกัด, นิเมสสิง กรุ๊ป, บริษัท ชอยส์คาร์เร็นทอล จำกัด, บริษัท นีโอ เอ็นเตอร์เทนเมนต์แกลเลอรี จำกัด, สมาคมศิษย์เก่าโรงเรียนจีน 8 สถาบัน เชียงใหม่, วัดเกตการาม เชียงใหม่, สมาคมไทย-ฮินดู (วัดเทพมณเฑียร) เชียงใหม่, วัดมณเฑียร เชียงใหม่, หอศิลป์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, นิติสารเชมิคัล, คุณวิมล จันศิริ, คุณกัญญาและดร.อนันต์ สีระพันธ์, คุณชลลชาและคุณวิภาส นิภูพานนท์

The Mahākād Festival is made possible through the generous support of Office of Contemporary Art and Culture, Ministry of Culture, Thailand; Tourism Authority of Thailand; Chiang Mai Provincial Administrative Organization; Chiang Mai Municipal Office; Thailand Post Co., Ltd.; Chiang Mai Panich Co., Ltd.; Suthep Co., Ltd.; The Value Systems Co., Ltd.; Nim See Seng Group; Choice Car Rental Co., Ltd.; Neo Entertainment Gallery Co., Ltd.; Wat Kate Karam Temple; Chiang Mai Thai-Hindu Association (Dev Madir); Chiang Mai Namdhari Sikh Temple; Bangkok University Gallery; Compass Magazine; Mr. Disaphol Chansiri; Mrs. Marcia and Dr. Anun Setapun; Mrs. Dollacha and Mr. Worapas Pitakanon

มหัศจรรย์ศิลปะกลางตลาด

เนื่องในโอกาสครบ 100 ปีของกาตหลวง ในปี พ.ศ. 2553 ชาวภาคจำนวนหนึ่งได้มีความคิดเห็นร่วมกันที่จะจัดงานเฉลิมฉลองกับความเจริญรุ่งเรืองอย่างต่อเนื่องมาหนึ่งศตวรรษ เพื่อฟื้นฟูย่านกาตและส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีและสร้างสุขภาวะให้เกิดขึ้นในชุมชน โอกาสนี้ นายนาวัน ลาววัลย์ชัยกุล ศิลปินไทยเชื้อสายอินเดีย ผู้ที่เกิดและเติบโตมาในครอบครัวค้าขายที่กาตหลวง ร่วมกับทีมงานวินโปรดักชั่น ได้ริเริ่มเทศกาล "มหากาด" สร้างสรรค์เป็นกิจกรรมหลากหลายรูปแบบเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนย่านกาตหลวงทุกเชื้อชาติ รวมถึงองค์กรภาครัฐและเอกชน จัดแสดงนิทรรศการหลากหลาย ในบริเวณตลาดวโรรสและพื้นที่ใกล้เคียงโดยนิทรรศการหลักและศูนย์ข้อมูลจัดขึ้นที่บ้านของหลวงอนุสารสุนทร (บ้านตึก) อาคารเก่าแก่ที่สำคัญในย่าน ซึ่งจัดแสดงภาพถ่ายในอดีตของเมืองเชียงใหม่ของหลวงอนุสารสุนทรที่ถ่ายในช่วงปี พ.ศ. 2450 – 2475 โดยผลงานส่วนใหญ่ไม่เคยปรากฏต่อสายตาสาธารณชนมาก่อน และภาพถ่ายย่านกาตในอดีตของช่างภาพอาวุโส คุณบุญเสริม ศาสตราภรณ์ รวมถึงภาพวาดและวีดิทัศน์สารคดีบอกเล่าเรื่องราวความทรงจำของชุมชน นอกเหนือจากนั้นยังมีการจัดแสดงนิทรรศการในอาคารพิพิธภัณฑ์ตราไปรษณียากรเชียงใหม่ซึ่งมีอายุครบ 100 ปีเช่นกัน รวมถึงสะพานจันทร์สม และวัดเกตการาม ซึ่งจัดแสดงผลงานของศิลปินอีกหลายท่าน อาทิ คุณดาว วาสิสิริ คุณพรชัย ใจมา คุณจักรกริช ฌินนอ นอกจากนี้ยังได้มีการจัดกิจกรรมร่วมกับนักศึกษา คณะสถาปัตยกรรมของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และผลงานสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนคำเที่ยงอนุสรณ์ โอกาสนี้เทศกาล "มหากาด" ได้ร่วมมือกับนิติสารเชมิคัลเชียงใหม่ (Compass) จัดทำฉบับพิเศษ เพื่อนำเสนอเรื่องราวชุมชนย่านกาตในหลายมุมมอง

Epic Arts in the Market

To mark the 100 year anniversary of Chiang Mai's Warorot market, known locally as *Kad Luang*, Thai artist of Indian descent and a *Kad Luang* native, Navin Rawanchaikul who grew up in his family's fabric store, has initiated a community-based arts festival namely the "Mahākād". Lead by his team at Navin Production Studio, and in collaboration with various community groups and guest artists, the festival will be the first occasion for the whole community to experience the site-specific exhibitions with newly commissioned works at four main venues and other key locations around the market place. A central exhibition is to be housed in the Luang Anusarnsunthorn Residence, an historic building in the area, which also functions as the festival information center. The multifaceted presentations include a series of 'community portrait' billboards and documentary videos with oral histories and personal images that evoke a kaleidoscope of memories of *Kad Luang* market community, as well as a rare photography exhibition including recently discovered unseen works by the late, respected philanthropist Luang Anusarnsunthorn and senior biographical photographer Boonserm Satrabhaya whose prolific body of work and collections of old photographs have faithfully preserved and documented Chiang Mai's past. As a reflection on the current face of the market community, award winning contemporary photographer, Dow Wasiksiri noted for his humorous snapshots was invited to create visual dialogues linking the past to the present. Housed at the well preserved former post office, currently the Chiang Mai Philatelic Museum, which jointly celebrates its 100th year anniversary, a well known Lanna painter Pornchai Jaime presents a large mural depicting the Kad Luang community in the past, which is exhibited in dialogue with performance artist Chakrit Chinnok whose work reflects today's life along the Ping River. The essential element, representing the local youth and our future, the Festival includes workshops with Chiang Mai University's Faculty of Architecture and students of Kamthieng elementary school. In collaboration with Compass magazine, a respected in style publication, a special bilingual issue will be published for Mahākād Festival and made freely available to the public.

> จาก บก.

‘พีเสริฐ’ ของคุณเป็นเพื่อนในกลุ่ม ‘พระจันทร์เสี้ยว’ เมื่อ 40 ปีก่อน ที่มองโลกในแง่ดี ร่าเริง และเป็นตัวของตัวเอง เขาเป็นหนึ่งใน ‘พระจันทร์เสี้ยว’ ที่ผมยังคิดถึงเขาเสมอ และรู้สึกดีเมื่อทราบว่า ประเสริฐ จันดำ ยังมีเพื่อน ‘รุ่นน้อง รุ่นหลาน’ คิดถึงเขา ผมมีภาพถ่ายในอดีตเมื่อครั้งที่ยัง ‘เกลี้ยงเกลา’ มาลงให้ดูเพื่อรำลึกย้อนหลัง ภาพนั้นวันศักดิ์บุญจันทร์ เป็นผู้ถ่าย เมื่อประมาณต้นปี พ.ศ. 2529 ที่ร้านเหล้าหลังสถานีรถไฟดอนเมือง กล้องที่ถ่ายเป็นของประเสริฐ และเขาได้ส่งภาพนี้มา พร้อมทั้งได้เขียนกำกับด้วยลายมือไว้ที่ด้านหลังของภาพว่า

“...ยาวนานเหลือเกินเนาะ...”

1. สิ่งที่น่ามหัศจรรย์

2. สิ่งที่น่าอัศจรรย์

26/1/90 วัดดอนเมือง

(กาลเวลาที่สุจินต์คน ฮะ, ฮะ, ฮา!)”

ความตายนั้นไม่แน่นอนหรอกครับ มันมาเยือนเหมือนยานบินในเวียงฟ้าที่เรามองไม่เห็นเสมอ ☹

จาก เทพศิริ สุขโสภา

25 ธันวาคม 2552

สุชาติ

ไม่กี่วันมานี้มีข่าวคุณจะไปร่วมแสดงสด ศิลปะที่ไท่หนักแห่ง ผมก็แฮ้อ... ม้าตีนปลายวิ่งแข่งแล้วละ ตอนแรกคุณลองเล่นลีลาละครากวาดไถ ทำได้ดีสนุกเหมือนดนตรีร้อยเสียง มีทำนองหลากหลายคล้ายคลื่นทะเลบรรเลง ทั้งเล่นทั้งลีลาทวนเนื่องกันมาเป็นระลอกนั้นมันต้องนานครึ่งค่อนชีวิตแล้วกระอักออกมาจำนวนมหาศาล ผมแค่อยากเห็นมัน และได้เห็นว่า

เป็นน้ำที่มีปลาได้คลื่น มีเปลือกหอยถูกทรายขัดซ่อนอยู่ลึก ๆ บางภาพเห็นเป็นผืนดินมีรอยคราดไถ คล้ายทุ่งนาที่ลืมหวานเมล็ดพืชลงไป คุณคนวาดก็ว่าจะว่า ลูตสำหรับวาดให้ดูแล้ว คนดูอยากนึกเห็นอะไรอีกก็เติมเข้าไปซีไว้ย

ภาพวาดบางคนมีไว้ให้คิด ถ้าเห็นเป็นคลื่นทะเลใครอยากนึกปูปลาตามใจ เห็นเป็นไร่นาอยากจะทำนาปลูกก็ได้ คนวาดไม่คาดหวังอะไรเลย ร่ายรำลีไปตามลีลาอารมณ์ ที่ JACKSON POLLOCK ยังโรยสีมีจังหวะ MARK ROTHKO ก็ทาทา ๆ ป้าย ๆ ไม่ต้องเป็นรูปแต่ก็คิดได้ ไม่มีปัญหา

ปัญหามามีตอนยืนข่าว สุชาติ สวัสดิ์ศรี ร่วมแสดงสด ดูรายชื่อ บางคนเพิ่งมาแสดงที่ลานบ้านผมนี่นา ถึงที่มันยืมไปทาสียังไม่ได้ล้าง วางทิ้งข้างสระเป็นเดือนแล้ว ไอ้คนหนึ่งแสดงอาบรดกด้วยน้ำมันพืชอย่างมีความสุขยัง แถมสระหัวตัวเองอีกด้วยต่างหาก บ้างทิ้งเชือกฟาง ทุบหม้อดิน หวานเม็ดพลาสติก ว่อนเต็มลาน ผมเจ้าบ้าน เข้าตามกวาด พวกเดียวกับคราวก่อน ๆ มาทำศิลปะ ทุบโต๊ะไม้สักกราบเป็นแสนด้วยค้อนปอนด์ ไม้โดนเหล็กจะไปเหลืออะไร แสดงศิลปะ 2-3 นาทีมีคนหนีหาพุดถึงเป็นปี ๆ และคนหนึ่งที่นั่งหาคือเจ้าของโต๊ะ

ปีนี้เอาอีก ฝรั่งลงทุนบินจากอีกซีกโลก ยืมหินก้อนใหญ่หลายคนยกวางบนหมอนนุ่มแล้วใช้มีดลับ ๆ เหมือนหินเป็นเนื้อสด มีผักหญ้าทำท่าเหมือนจะทำกับข้าว อยากให้เราคนดูบรรลุอะไรก็ไม่ทราบ มีดลับยับเยินยังทั้งอยู่ข้างรั้วเนี่ย และหินผิวสวยมีรอยลับวางทั้งอยู่บนหมอนริมสระอีกหลายวัน มันไม่เก็บ ผมก็ไม่เก็บ

แล้วพวกนี้แหละ ที่ผมเห็นข่าวสุชาติ สวัสดิ์ศรี จะไปร่วมแสดงด้วย!

คุณทำศิลปะผ่านกล้องนั่นก็ดีแล้ว ลือ ศิลปะผ่านการถ่ายภาพ เราไม่ว่ากัน ศิลปะเป็น การค้นคว้าทดลองด้วยได้ จะให้วาดให้เขียน อยากรู้ก็อยู่ได้

เมื่อวานก่อนนี้เอง ไอ้หมี ผมลืมชื่อจริง มัน เอาเครื่องเช่นมาพณมขพรว่าจะขอลาไป ทำงานศิลปะหลายวัน ด้วยการพายเรือล่อง ตามน้ำปิงจากเชียงใหม่ไปถึงเขื่อนใหญ่จังหวัด ตากโน้น ว่าได้ทุนสนับสนุนจากองค์กรศิลปะ พายเรือเนี่ยนะ เรือเล็ก ๆ เป็นเหลี่ยม ๆ เหมือน โลง นากลัวลุ่ม มันว่าพายก็ไม่ชำนาญด้วย ผมเลยให้ตกปลา สติ ๆ ๆ พิจารณาดูแล้วไม่รู้ จะช่วยได้ทันหรือเปล่า เพราะช่วงแรกน้ำจะใส ไหลเร็ว ไม่ต้องพายมาก ผมเคยซื้อเรือไม้ชุด นึ่งลอยปลอยตามน้ำข้ามจังหวัดจากเมืองแพร่ มาแล้ว มีเกาะแก่งบ้าง ชาวบ้านเขาก็ทำกัน ไม่มีพิธีเปิดงานหรือถ่ายรูปทำข่าวว่าเป็นงาน ศิลปะแต่อย่างใด แล้วมันจะรู้สึกเมื่อถึงเมือง ฮอดดอยเต่า น้ำปิงหยุดไหล

เขื่อนกั้นขวางเขาที่จังหวัดตากโน้น น้ำปิง ก็นิ่งตายถึงเชียงใหม่ อาจจะมีไหลลึก ๆ แต่ ผิวน้ำเรียบนิ่ง บางช่วงเว้งว้าง ใต้ฟ้าลึกเคยมี หมูบ้านและวัด โบสถ์ เจดีย์ ไร่นาจมหาย ตลอดกาล ข้างล่างคือสุสาน กลางวันหนาว เยือก เย็นเยียบ ผมเคยล่องเรือที่นั่นมาก่อน แล้วด้วย สมัยโน้นพายเรือยังไม่ใช่เป็นศิลปะ ต่างจากไอ้หมี ซึ่งขณะคุณอ่านจดหมายนี้มัน คงกำลังพายเรืออยู่ตรงไหนสักแห่ง หากยังมี ชีวิตอยู่

คุณจะรู้ได้ไง ใต้ฟ้าลึก ท่วมเกือบถึงยอด เขาโน้นร้อยยอदनนั้น อาจมีตัวอะไรเคยเล็ก ๆ พอน้ำกว้างใหญ่ก็ขยายตัว ขนรุงรัง ตอนเด็ก จะลอยขึ้นมาใกล้ผิวน้ำ ก็มันลึกสุดลึก แต่ เหนือน้ำก็สวยสุดเกินคุ้ม ที่นั่นคือนิทรรศการ ภูเขา มีภูเขาทุกชนิดมาตั้งวางให้ชมตลอด

สองฝั่ง บ้างมีหน้าผาชัน บ้างเป็นป่าไม้ใหญ่ มี ชอกหลีก ซับซ้อน ทั้งทึบและโปร่ง มีหินเป็น ชั้น ๆ ทั้งโพรงถ้ำ มีลิงค่าง ครึ่งหนึ่งเคยเห็น เก้งลงมาขายฝั่ง

นิทรรศการภูเขาเช่นการแสดงศิลปะ คนดู จะต้องล่องเรือชมจึงจะสวยงามสมใจ

แต่ขอโทษ น้ำมันนิ่ง แล้วไอ้หมีที่พายเรือ ไม่ค่อยจะเป็นต้องนึกถึงคำที่ผมให้พรมันว่า ถึงตรงนั้น อีกหลายสิบวัน อาจเป็นเดือนที่มัน ต้องพายเรือไป เอ็งใช้ความเียงกับความขยัน สองอย่างเท่านั้นแหละ ความเียงนั้นมีอยู่แล้ว ไม่ยากหรอก แต่แรงแขนจ้วงพายนี่ลึกลงไปหา ที่ไหน

ขอให้ไอ้หมีประสบความสำเร็จ พายเรือไป ถึงฝั่งที่มันฝัน อย่างน้อยงานศิลปะของมัน ก็ให้จินตนาการแก่เรา ๆ นี่ไง ผมยังได้บอก เคล็ดลับสุดท้ายให้มันด้วย ศิลปะสมัยนี้ไม่ ต้องทำคนเดียวก็ได้ พอน้ำมันนิ่ง ไม่ผิบบาบ อันใดที่จะหาคนช่วยพาย ชาวบ้านที่บางที่ก็มี เรือเครื่องเร่หาลาอาจร่วมสร้างสรรค์งานศิลปะ ด้วยก็ได้ แหล่งทุนที่เขาให้เงินคงไม่ว่า ไร้รอด กลับมาแล้วค่อยจัดเวทีอภิปรายกัน งานศิลปะ สมัยนี้มีทั้งเครื่องจักรเครื่องยนต์ช่วยถมไป

ทีสุชาติ สวัสดิ์ศรี ยังใช้กล้องถ่ายรูปเป็น

กล้องถ่ายรูปหนึ่ง ทำงานศิลปะได้

ขอให้คุณเป็นขวัญกำลังใจให้คนรุ่นหลัง
สร้างสานงานเขียนให้เป็นงานศิลปะ อย่างที่ทำ
มาตลอดก่อนชีวิตนี้ดีมากแล้ว และอีกไม่
นานคงจะเห็นนักเขียนเปลี่ยนงานภาษามา
ทำงานศิลปะมากขึ้น

ทุกบรรทัดผมอมยิ้มนะเนี่ย ไม่รู้คุณจะ
หงุดหงิดหรือหาไม่

ขอให้คุณและครอบครัวมีความสุขทุกปี
ตลอดไป

เทพศิริ สุขโสภา
เชียงใหม่

> จาก บก.

ขอบคุณที่ส่งคำพรปีใหม่มาให้ พร้อมกับ
สมุดบันทึก ก๊วนแม่ปาน ที่เป็นบันทึกน่ารักไว้ดู
ภาพนกบนกระดาษของ 'เทพศิริ' เห็นแล้วก็ให้
รู้สึกดี (คนรุ่นนี้เขาเรียกว่า ความรู้สึกแง่บวก)
ที่มีคนบอกว่าโลกจะสลายในปี 2012 นั้นคง
จะยังอยู่อีกไกลกระมัง และคงจะยังมีเวลาให้
เทพศิริ 'ตะลุยศิลปะ' ได้อีกหลายยก เรื่องที่
คุณได้ข่าวมาว่าผมจะไปทำศิลปะแสดงสดนั้น
ผมก็แค่ไปเปิดงานให้พวกเขาได้มี 'อีเวนต์'
บรรเทาความเหงากันเท่านั้น ผมไม่ได้ไป
'แสดงสด' กะพวกเขาด้วยหรอก เพราะถึง
แสดงอย่างไรก็คงรู้ 'พวกที่อยู่ในสภา' ไม่ได้
นอกจากนั้นงานอ่านบทกวี 'แสดงสด' ของคุณ
สมพงษ์ ทวี และคณะในครั้งนี้ ก็ทำให้คนแก่
อย่างผมได้รับแจกเสียงตะโกนคำว่า "ค-ว-ย"
กลับมาบ้านหลายอัน จนทำให้นึกสงสัยอยู่
เหมือนกันว่า แล้ว 'ของผม' เองเล่ามันไปอยู่
เสียที่ไหน ทำไมไม่เอาขึ้นมาแจกพวกเขาบ้าง
ส่วน 'ของคุณ' ละ ยังหลับสบายดีอยู่หรือ
เปล่า! ☺

จาก ตึก จิตติUSDN

โรงพยาบาลดำเนินสะดวก

30 พฤศจิกายน 2552

ถึง สุชาติ

รู้จาก นสพ.ว่า ข้อการะเกด ประจำปีนี้คือ
เสาร์ที่ 12 ธันวาคม แต่ผมยังอยู่โรงหมอ ไป
ร่วมงานด้วยไม่ได้

ดีใจที่ 'ปลาติบ' ไพฑูรย์ สุนทร คือ
นักเขียน 'ข้อการะเกดเกียรติยศ' ประจำปีนี้
เพื่อนร่วมรุ่นอย่าง 'ลาว คำหอม' และ 'สมบูรณ
วรพงษ์' คงร่วมดีใจด้วยไม่น้อย

9 ธันวาคม 2552

ถึง สุชาติ

อีกไม่กี่วันก็วันงาน ข้อการะเกด แล้ว
พลาตงานไปในปีนี้เป็นเพราะสังขารโรคร้าย

จริงอย่างคุณว่า คนอย่างเรา ๆ เวลาล้ม
เจ็บปวดใช้ตัวร้อน ต้องมี 'something' นอก
เหนือจากสมาคมนักเขียนฯ และบัตรทอง
30 บาท

อย่างผมนั้นเหลือเชื่อ ไม่นึกเลยว่า 'ความ
เป็นเพื่อนสมัยเด็กเรียนหนังสือตื่นสะพาน
พุทธฯ' จะคุ้มหัวและช่วยอะไรเยอะมากอย่าง
ไม่เคยคาดคิดมาก่อน เพื่อนต่างห้อง (ชั้นหนึ่ง
มี 7-10 ห้อง ก ถึง ฉ ซ) ไม่สนิทเท่าไร แต่ยัง
ช่วยเป็นกำลังใจและทรัพย์สินเท่าที่มี

บอกตัวเองว่าต่อไปนี้ไปป่วยไม่ได้แล้ว! ทำ
ฟันปลอมเสร็จก็คงปีใหม่เป็นอย่างช้า หลังจาก
เรี่ยวแรงเป็นปกติ ผมจะเดินเครื่องงานแสดง
ภาพครั้งที่ 2 ทันที

24 ธันวาคม 2552

ถึง สุชาติ

นี่คงเป็นจดหมายฉบับสุดท้ายจากโรง
พยาบาล ผมคงได้กลับบ้านใน 2-3 วันนี้ ก็คง

หัวข้อและกรอบประเด็นการพูดโดย จุมพล อภิสุข

เอเชียโทเปีย 12/2010 เชียงใหม่

“อนาคตเพอร์ฟอร์แมนซ์อาร์ต ในประเทศไทย”

1. สถานะของเพอร์ฟอร์แมนซ์อาร์ต ในวงการศิลปะร่วมสมัยไทย

1.1 ศิลปะนอกกรอบ

ผมแสดงสดครั้งแรกในเมืองไทยที่ ม.ช. นี้ ในปี 2530 (1987) นั้น ได้มีศิลปินไทย 2-3 คนทำงานเพอร์ฟอร์แมนซ์มาแล้ว เช่น สุรพล ปัญญาวิริยะ เทอดเกียรติ พรหมนอก (ซึ่งที่จริงแล้วสองคนนี้เคยทำงานในลักษณะกลุ่มที่น่าสนใจมาก และเป็นที่น่าสนใจที่หยุดการเคลื่อนไหวไป คือ กลุ่มบังคลาเทศ ที่ทำผลงานทั้งในทางเสียง สร้างวัตถุศิลปะแปลก ๆ ออกแนวแมคคานิคอล มีการแสดงสดออกเชิงละครผสมแปเป้นิ่ง หรือแนวจิตต (Situation) ที่อิมพโรไวส์กัน อย่างเอาจริงเอาจัง แต่พวกเขาก็ทำกันไม่นาน เป็นเพียงกิจกรรมใต้ถุนโรงเรียนไป เปรียบเทียบดูก็คล้าย ๆ กับ ที่พวกเราทำกันอยู่ที่เอเชียโทเปีย นี้ เพียงแต่เราทำได้ต่อเนื่องยาวนานกว่าพวกเขา และเราอยู่ในเวลาที่เหมาะสม)

อ. กมล ฝ่าวสวัสน์ ก็มาประกาศการสิ้นสุดชีวิตของศิลปะของเขาด้วยเพอร์ฟอร์แมนซ์ แบบแคลิฟอร์เนีย ที่หอศิลปวัฒนธรรม ราวีปี 2529-30 อ.อภิรักษ์ ก็เอาไปมาเลี้ยงเป็นแบบไลฟ์อินสตอลเลชัน ในราว พ.ศ. เดียวกัน ก็แสดงว่าถ้านับถึงปีนี้ 2553 ประเทศไทยก็มีการทำงานเพอร์ฟอร์แมนซ์มานานกว่า 30 ปี หรือ 40 ปีแล้ว

แต่ที่ผ่านมา ไม่มีลักษณะต่อเนื่องเป็นขบวนการ เอเชียโทเปีย จึงเหมือนหนึ่งเป็นต้นไม้เพอร์ฟอร์แมนซ์ที่งอกงามในประเทศไทย เป็นต้นแรก มีผู้ติดตามชมร่วมขบวนการเคลื่อนไหวด้วยจำนวนหนึ่ง มีศิลปินที่เรียกตัวเองได้ว่าเป็นเพอร์ฟอร์แมนซ์อาร์ตีส อยู่หยิบมือหนึ่ง ที่เป็นที่ยอมรับรู้จักในสารบบ เพอร์ฟอร์แมนซ์อาร์ตนานาชาติ

อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวของเอเชียโทเบีย ก็ยังมีสภาพแปลกแยกออกไป จากวงการศิลปะในประเทศไทย เป็นเสมือนการเมืองบนถนนของภาคประชาชน ที่สถาบันรัฐอาทักจะเฝ้ามากกว่ามอง แต่ในอีกทางหนึ่งก็เก็บไว้ เป็นไม้ประดับ หิ้งประชาธิปไตย

ผมเชื่อว่า ไม่นานนักที่เพอร์ฟอร์แมนซ์อาร์ต จะลงหลักปักฐานในสถาบัน ศิลปะในเมืองไทยในวันนี้ แม้ว่าเฝ้าจะมองเห็นการเคลื่อนไหวอิสระ ของแกลเลอรีไม่ว่าที่ใดบ้างแห่ง ที่สนับสนุนการแสดงผลที่ไม่ใช่พวกศิลปินในเอเชียโทเบีย แต่ผมก็เฝ้าคิดว่าจะเกิดเป็นกระบวนที่จะก่อให้เกิดผลสะท้อนจนเป็นกระแส ศิลปะ

อย่างไรก็ตาม เพอร์ฟอร์แมนซ์ ก็ไม่มีวันที่จะเป็นกระแสหลักของศิลปะ แต่ โดยทั่วไปแล้ว เราจะพบว่าการเคลื่อนไหวทางกระแสหลัก มักจะส่งผล สะท้อนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในกระบวนความคิด ของกระแสหลัก เสมอ เพอร์ฟอร์แมนซ์ อาจจะเป็นเสมือนการจุดไม้ขีดก้านหนึ่ง แต่กระแส ไฟจะไหม้แรงแค้นไหน มันขึ้นอยู่กับการบังเอิญ และจะต้องใช้ไม้ขีดหลายก้าน จึงจะก่อให้เกิดประกายไฟที่ร้อนแรงพอจะเกิดกองไฟได้

ผมอยากจะตั้งข้อสังเกต ถึงสถาบันการศึกษาศิลปะของประเทศไทยว่า เฝ้า ที่เป็นอยู่ได้ให้ความสนใจในการพัฒนาวิชาการศิลปะไปสู่ความสนใจที่ กว้างไกลกว่าประวัติศาสตร์ศิลปะแบบท่องจำ และการฝึกปรี๊ดฝีมือแค่ไหน กระบวนการศึกษาศิลปะในประเทศไทยไม่สนใจในการทำวิจัยเพื่อนำมาสู่การ สร้างงาน ที่จะก่อให้เกิดแนวความคิดการสร้างศิลปะที่หลากหลายกว่าที่เป็นอยู่ ตลอดจนการสร้างบรรยากาศให้เกิดความกระตือรือร้นในการทดลอง มากกว่าสร้างงานศิลปะสำเร็จรูป และเพราะสภาพที่ไม่กระตือรือร้นเช่นนี้ ก็ ก่อให้เกิด ความตึงตันของวงการศิลปะไทย (อาจจะวิจารณ์ได้กว้างไกลกว่า นั้นก็ได้) ที่ตั้งอกตั้งใจที่จะผลิตศิลปินสำเร็จรูปมากเกินไป

1.2 คำว่า “วัดผลไม่ได้” ?

มีอาจารย์สอนศิลปะที่ก้าวหน้าบางคน ถามผมว่า ในการเรียนการสอนเพอร์ฟอร์แมนซ์อาร์ตในประเทศ เขามีการวัดผลกันอย่างไร ในขณะที่ผมคิดว่า จะสอนนักศึกษาศิลปะของเราให้ทดลองทำเพอร์ฟอร์แมนซ์อย่างไร และควรจะศึกษาสภาพวัฒนธรรมและข้อโต้แย้งต่าง ๆ ในบริบททางสังคมไทยอย่างไร ที่จะนำมาเป็นโจทย์ ขบคิดกระบวนการสร้างงาน ที่เราจะได้ไม่พึ่งพาการดูวิดีโองานตะวันตกมากนัก และในอีกทางหนึ่งก็คิดว่า เอเชียโทเบีย จะเป็นศูนย์การเรียนรู้เพอร์ฟอร์แมนซ์อาร์ตได้อย่างไร

จากคำถามและความคิดที่เคยจะตอบคำถามนั้น ทำให้ผมเชื่อว่า จะต้องใช้เวลานานมากกว่าที่เราจะประมาณได้ ในการนำวิชาเพอร์ฟอร์แมนซ์เข้ามาสู่ระบบสถาบันศึกษาศิลปะที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ได้

1.3 เราจึงเป็นได้แค่การเคลื่อนไหวภายนอกสถาบัน เป็นเครื่องประดับที่ทำให้วงการศิลปะร่วมสมัยนานาชาติเชื่อว่า มีอะไรมากกว่าที่เป็นจริง

ผมไม่ได้ต้องการที่จะทำให้เห็นประหนึ่งว่า ที่พวกเราเคลื่อนไหวกันมา ไม่ได้ส่งผลอะไรเลย แม้ว่าในความเป็นจริงแล้วเราก็ไม่รู้ว่ามันสร้างผลสะท้อนแค่ไหนต่อวงการศิลปะในเมืองไทย เพราะไม่เคยทำการวิเคราะห์ วิจัย อย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ

ที่จริงประเทศไทยก็เพิ่งจะมีการเคลื่อนไหวศิลปะ ที่อยู่ในกระแสสังคมไม่นานมานี้เอง บางทีเชียงใหม่โซเชี่ยลอินสตอลเลชัน อาจจะเป็นการประเดิมในระดับแรก ๆ และเดี๋ยวนี้ที่กรุงเทพฯ มี หอศิลป์ กทม. ที่กำลังดึงดูดชาวกรุงชนชั้นกลาง ให้มีทางเลือกนอกบ้านมากกว่าศูนย์การค้า การสร้างสถาบันศิลปะ ที่เปิดกว้างให้สังคมมีส่วนร่วมอย่าง หอศิลป์ กทม. น่าสนใจมาก และอาจจะเป็นการผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในวงการศิลปะกระแสหลักได้

ในแง่การเคลื่อนไหว ผมคิดว่าเราจะต้องมียุทธศาสตร์ ต้องรู้จักการสร้างองค์หรือเครือข่ายที่เข้มแข็ง ต้องการจุดยืนที่มั่นคง และความกล้าหาญที่จะขัดแย้งอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ เราต้องสร้างพันธมิตรและหาหนทางที่หลากหลายขึ้น เพื่อให้ประกายไฟน้อย ๆ จากก้นไม้ขีดของเรา ส่งผลอย่างมีพลัง

2. สถานะโดยรวมของวงการศิลปร่วมสมัยไทย

2.1 สถาบันผลิตศิลปิน แต่ไม่สนับสนุนศิลปิน

เราปฏิเสธไม่ได้เลยว่า สถาบันศิลปะของประเทศไทย ได้ผลิตศิลปินที่มีคุณภาพออกมามากมายให้กับโลก แต่ก็ต้องยอมรับความจริงที่น่าขมขื่นอีกว่า สถาบันศิลปะของเรา ไม่เคยสนับสนุนศิลปินในการสร้างงานศิลปะเลย ยกเว้นจ้างศิลปินที่มีวุฒิมาเป็นลูกจ้างประจำเท่านั้นเอง เสมือนหนึ่งเป็นศิลปินในสังกัดค่ายเพลง

ผมขอวกจะชวนให้เราจินตนาการดูว่า ถ้าคณะจิตรศิลป์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีกองทุนสักก้อนหนึ่งที่จะให้การสนับสนุนศิลปิน ปีละ 5 – 10 คน ให้สร้างงานตามโครงการที่เขาเสนอขอมา หรือให้มีศิลปินในพำนัก หรือให้ทุนศิลปิน/นักศึกษาไปแลกเปลี่ยนต่างประเทศ มีการจัดสัมมนาทางศิลปะ มีการจัดเวิร์คช็อปสำหรับคนทั่วไป มีการจัดอาร์ตเฟสติวัล หรือสนับสนุนการจัดอาร์ตเฟสติวัล มีการแลกเปลี่ยนศิลปินนานาชาติ ฯลฯ ลองจินตนาการดูสิครับว่า มันจะเป็นยังไง การเรียนการสอนศิลปะ จะคึกคัก มีชีวิตชีวาแค่ไหน

ปีที่แล้ว ผมไปทำงานที่เมือง ชิบูชิมี มลรัฐคิวเบค ซึ่งที่มหาวิทยาลัยที่ก้าวหน้ามาก เพราะนักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้ทุกคณะ ทุกวิชา ปะปนกันไป นอกเหนือจากวิชาหลักที่ตนเองเลือกเรียน เพราะฉะนั้นจะมีนักศึกษาวิชาสังคมศาสตร์ หรือปรัชญา มาเรียนในห้องปฏิบัติการศิลปะ ในอาคารเรียนศิลปะ นอกจากห้องปฏิบัติการ หรือ shop แล้ว ยังมีห้องทำงานของศิลปินในพำนัก ถึง 3 ห้องซึ่งหมายความว่าเขามีศิลปินมาพำนัก มากกว่า 1 คนต่อครั้ง และมีเวียนกันไปทั้งปี ผมรู้สึกแปลกใจที่พบว่าศิลปินในพำนักคน

หนึ่ง เป็นนักเขียนนวนิยายถึงประวัติศาสตร์ ชาวไอริช ที่มาศึกษาชุมชนไอริช ที่มาอยู่ในอาณาจักรฝรั่งเศสในแคนาดา และทางชุมชนนักศึกษาที่เชิญเรา ไปพบปะแลกเปลี่ยน ก็ให้ผมได้พูดถึงงานตัวเอง ร่วมกับนักเขียนคนนี้ และก็มี ศิลปินที่เป็นชนพื้นเมืองของแคนาดา อีกคนหนึ่ง มีนักศึกษาสอนใจมาร่วมพูดคุยและฟังเรา ประมาณ 5-6 คน แต่มหาวิทยาลัยเขาก็ยังให้ความสนใจ ผม แสดงงานเขียนนั้นที่แกลเลอรีของวิทยาลัย ก็มีนักศึกษามาดู เกือบร้อยคน

2.2 ศิลปะเป็นการจรรโลงใจ เป็นงานอดิเรก ไม่ใช่อาชีพ

การมีเรามีสถาบันศิลปะที่ประสบความสำเร็จในการสร้างศิลปินเก่ง ๆ แบบนี้ เกิดผลตามมาประการหนึ่ง ที่ผมไม่แน่ใจว่าควรจะได้ใจแค่ไหน อย่างไร เพราะสำหรับผมมันเป็นภาพสะท้อน ที่ออกมาทางรายการศิลปะทาง โทรทัศน์ โดยเฉพาะใน ทีบีเอส ที่มีรายการสอนผู้ชมวาดภาพ และนำเสนอ งานศิลปะด้วยเนื้อหาข่าวทุกวัน "เป็นผลงานที่สะท้อนความเป็นตัวตน ได้ อย่างรูปแบบเฉพาะตัว" ผมไม่รู้ว่ามันอธิบายอะไร เรามีการบรรยายเนื้อหา ศิลปะที่แคบมาก หรือไม่มีมันก็มีอยู่เพียงแค่นั้นให้พูดถึง

ภาพเหล่านี้สะท้อนให้เห็นอีกอย่างหนึ่งก็คือ เราเห็นว่าศิลปะเป็นเรื่องสมัคร เล่น เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เขาจะไม่ได้ไปติดคา หรือไปมี เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เราเชื่อว่าการเป็นผู้ชมศิลปะที่ดี ก็จะเป็นเสมือน ศาสนิกชนที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ผมไม่ต้องการเห็นผู้ชมศิลปะเป็นเพียงแค่นัก บริโภค ที่เหมือนศาสนิกชนผู้เคร่งครัดหรือนักช็อปที่เอาจริงเอาจัง แต่ผู้ชม ศิลปะจะต้องมีมาตรฐานที่วัดระดับของศิลปินได้ด้วย

ผมพยายามทำความเข้าใจเรื่องนี้มีโดย เปรียบเทียบกับรายการดนตรีแบบ 108 music ใน ทีบีเอส เช่นเดียวกัน ผมว่าเป็นรายการดนตรีที่เป็นเอกลักษณ์เด่น ที่ดี มากรายการหนึ่งของ ทีบีเอส เขาเสนอวิธีการทำงาน และวิธีคิดต่อดนตรีที่ หลากหลาย ทำให้ผู้ชมรู้จักนักดนตรีไทยที่เก่งและรอบรู้ในด้านต่าง ๆ รวมถึง นักดนตรีนานาชาติ ในขณะที่ได้ร่วมกันสร้างสรรค์พื้นที่ให้นักดนตรีรุ่นใหม่ ๆ เข้าสู่ ความเป็นมืออาชีพ

เราต้องเอาจริงเอาจังมากกว่านี้ สถาบันศิลปะจะต้องกล้าที่จะเผชิญกับสังคมที่มีทัศนะใหม่ ๆ อยู่ทุกวัน ระบบการเรียนการสอนจะต้องเป็นระบบเปิด เพื่อไปให้ทันที่จะรับใช้ความคิดของครูผู้สอน และของนักศึกษาที่เรียน เพื่อให้เขาคิดต่อไปข้างหน้า ไม่ใช่หยุดความคิดเขา แล้วขัดเกลาให้เขาคิดใหม่ตามแบบฉบับที่สืบทอดของสถาบัน

ผมรู้สึกว่า ประเทศไทยทั้งประเทศ ส่งเสริมให้เป็นแบบนี้ คือเป็น rehabilitation society สังคมที่ขัดเกลาจิตใจ ให้หล่อเย็นกันทั่วประเทศ

2.3 วงการศิลปร่วมสมัยไทย ขาดการเคลื่อนไหวเชิงพัฒนา

ในฐานะที่พวกเราไม่ได้เป็นสถาบัน แต่เป็นชุมชนอาชีพที่เคลื่อนไหวเพื่อสร้างที่ขึ้นให้กับการทำงานของเร และเราก็ต้องการให้ชุมชนของเราเติบโต มีทั้งกลุ่มผู้ชม และผู้แสดง นักวิจารณ์ นักวิชาการ เพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ และมีการพัฒนาทั้งด้านความคิด อุดมคติ และการสร้างงาน

เราจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร ตอนนี้เรามีเทศกาลเอเซียโทเปียเป็นเวที ปีละครั้ง เราก็รู้ว่าไม่เพียงพอ เราจะต้องสร้างเวทีเพิ่ม ต้องสร้างโอกาสให้มากขึ้น และเวทีที่หลากหลายด้วย ไม่ใช่มีแต่เพอร์ฟอร์แมนซ์ ใดๆ แต่ในเวลาเดียวกัน เราจะต้องให้การเคลื่อนไหวของชุมชนเรา มีผลสะท้อนต่อการศิลปะในทางสร้างสรรค์ด้วย เพราะเรารู้ดีว่า เราจะต้องสร้างกลไกของรัฐที่เอื้อต่อการสนับสนุนการสร้างงานศิลปะของศิลปิน มันทำได้ยาก เพราะเรามีนักการเมืองส่วนมากที่ไร้วิสัยทัศน์ และไม่สนใจศิลปวัฒนธรรม เพราะพวกเขานักลงทุนที่ใฝ่อำนาจในการปกครองเพื่อหาประโยชน์ในการลงทุนของเขา แต่เราก็มีนักการเมืองส่วนน้อย ที่เห็นด้วยกับพวกเรา เป็นนักการเมืองมืออาชีพ ที่เราจะต้องทำงานกับพวกเขาให้ได้

เราจะทำอย่างนั้นได้ เราก็ต้องสร้างชุมชนเราให้เข้มแข็ง มีการเคลื่อนไหว เป็นกลุ่มก้อน สร้างข้อเรียกร้องที่เป็นไปได้ ผมเข้าใจดีว่า ไม่ง่ายที่เราจะหา จุดร่วม จุดหนึ่ง ที่จะเห็นร่วมกันว่า นี่คือข้อเรียกร้องของพวกเรา บางทีวิธีการเรียกร้องก็อาจจะเป็นการสร้างโครงการในเชิงชุมชน ที่ฝ่ายการเมือง หรือราชการปฏิเสธไม่ได้ เป็นต้น เช่นเรียกร้องให้กระทรวงวัฒนธรรม และ กระทรวงต่างประเทศ หรือกระทั่ง อบจ. อบต. มหาวิทยาลัย กระทั่งการ ท้องถิ่นฯ ให้จัดตั้งกองทุนเพื่อสนับสนุนการสร้างงานศิลปะของศิลปิน หรือ การสนับสนุนให้มีเทศกาลศิลปะมากขึ้น เป็นต้น

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล นาย จักรกริช นิมนอก

วัน เดือน ปีเกิด 4 มกราคม 2521

การศึกษา

สำเร็จการศึกษาศิลปบัณฑิตศึกษา (ประติมากรรม) ภาควิชาภาพพิมพ์ จิตรกรรม และประติมากรรม คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2544

สำเร็จการศึกษาวิทยาลัยช่างศิลป์ กรมศิลปากร ลาดกระบัง ปีการศึกษา 2539

ประวัติการแสดงผลงาน

โครงการแลกเปลี่ยนศิลปินในพำนัก

- 2548 “Workshop C.H.C.H. company Project : Made in Blackburn 2006”, Blackburn Art & Design College, Art Services Department of Culture, Blackburn with Darwen ประเทศอังกฤษ เป็นระยะเวลาเวลา 1 เดือน
- 2547 “Workshop C.H.C.H. company Project: Made in Fukuoka/Japan 2005” Fukuoka Asian Art Museum, Fukuoka ประเทศญี่ปุ่น เป็นระยะเวลา 3 เดือน
- 2546 “LONG KAK” Gathering Project: Art for learning and working together with efficiency and creativity, Theatre Works ประเทศสิงคโปร์ เป็นระยะเวลาเวลา 1 เดือน

นิทรรศการเดี่ยว

- 2551 “Between Pin – Perception – Imagination” โป่งน้อยอาร์ตสเปซ จ.เชียงใหม่
- 2548 “Between Me & spaces 2006 ” Ji..Qoo Gallery จ.เชียงใหม่
- 2545 “What people can see with their eyes?” แกลเลอรี ร้านเล่า จ.เชียงใหม่
- 2543 “Fun of 14th October” มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ
- “Art for Life” ศิลปะแสดงสด หอศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่
- 2542 “HAT IS WHAT ? ” แกลเลอรี ร้านเล่า จ.เชียงใหม่

นิทรรศการกลุ่ม

- 2554 “ศิลปะกับชุมชนลุ่มแม่น้ำโขง” หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร กรุงเทพฯ
- “ร่างกาย-จินตนาการ-ใบตองแห้ง” นิทรรศการ Going bananas. Eine Frucht beschäftigt Kultur, Kult und Kuns ประเทศ สวิตเซอร์แลนด์
- 2553 “เรื่องเล่า น้ำแม่ปิง” นิทรรศการวิทยานิพนธ์ พิพิธภัณฑสถานไพบรณีย์ จ.เชียงใหม่
- 2552 เอเชียโทเปีย เทศกาลศิลปะแสดงสด นานาชาติ ครั้งที่ 12” หอศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่
- “เรื่องเล่า น้ำแม่ปิง” ศิลปะแสดงสด จาก จ.เชียงใหม่ ถึง จ.ลำพูน
- “ร่างกาย-จินตนาการ-ใบตองแห้ง” นิทรรศการสรรค์สร้าง เศรษฐกิจสร้างสรรค์:
- “ไทยโย” ศิลปะร่วมสมัยไทย-ญี่ปุ่น หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร กรุงเทพฯ

2551 “Beyond Pressure” ครั้งที่ 2 เทศกาลศิลปะแสดงสด นานาชาติ YMCA & Sein Lan So Pyay Garden, Yangon ประเทศพม่า

“Art Center on Farm Project” จิมทอปั่มสัน ฟาร์ม จ.นครราชสีมา

“เอเชียโทเปีย เทศกาลศิลปะแสดงสด นานาชาติ ครั้งที่ 11” หอศิลป์วัฒนธรรม แห่งกรุงเทพมหานคร และเทพลีรี แกลเลอรี จ.เชียงใหม่

“ปลอดภัยสถาน(?)” เวอร์ แกลเลอรี กรุงเทพฯ

“How to Disappear completely?” แมวใจดีแกลเลอรี จ.เชียงใหม่

“Cat’s Party” ครั้งที่ 2 แมวใจดีแกลเลอรี จ.เชียงใหม่

“RUNNING TIME” โปรแกรมฉายภาพยนตร์สั้น See Scape แกลเลอรี จ.เชียงใหม่

“Double Image” แมวใจดีแกลเลอรี จ.เชียงใหม่

2550 “เอเชียโทเปีย เทศกาลศิลปะแสดงสด นานาชาติ ครั้งที่ 10” หอศิลป์วัฒนธรรม แห่งกรุงเทพมหานคร กรุงเทพฯ

“ร่างกาย-จินตนาการ-ใบทองแดง” Signature Art Prize 2008, Asia Pacific Breweries Foundation, Singapore Art Museum ประเทศสิงคโปร์

“Cat’s Party” ครั้งที่ 1 แมวใจดีแกลเลอรี จ.เชียงใหม่

2549 “Tree of Life” Kaohsiung International Container Arts Festival, 2007 Sustainable Cosmopolis : Eco-container Art Project, Kaohsiung Museum of Fine Art, Kaohsiung ประเทศไต้หวัน

“เอเชียโทเปีย เทศกาลศิลปะแสดงสด นานาชาติ ครั้งที่ 9” จ.เชียงใหม่

“The 1st ComPeung Out Art Event” Com Peung Village of Creativity ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่

2548 **“เอเชียโทเปีย เทศกาลศิลปะแสดงสด นานาชาติ ครั้งที่ 8”** จ.เชียงใหม่

“Beauty Suit : Such is Life!” ศูนย์ธรรมชาติวิทยาหอดูดาวสุเทพ เฉลิมพระเกียรติมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่

“ร่างกาย-จินตนาการ-ใบทองเหลือง” FT3D project อาร์ตสเปซมูลนิธิญี่ปุ่น กรุงเทพฯ

“FLY WITH ME TO ANOTHER WORLD (in transit)” พิพิธภัณฑ์บ้านจิม ทอปั้มสัน กรุงเทพฯ

“ร่างกาย-จินตนาการ-ใบทองเหลือง” C21 Project, Blackburn with Darwen Museum and Gallery ประเทศอังกฤษ

“Workshop C.H.C.H. company Project: Made in Blackburn 2006”, Blackburn Art & Design College, and Blackburn ประเทศอังกฤษ

2547 **“May your artwishes come true”**, Art Market GOES DOWNTOWN, สำนักงานศิลปะร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม อัมรินทร์พลาซ่า กรุงเทพฯ

“Fukuoka Asian Collection 8th”, Fukuoka Fashion Live’05, ILPALAZZO HOTEL, Fukuoka ประเทศญี่ปุ่น

“Workshop C.H.C.H. company Project: Made in Fukuoka/Japan 2005”, Fukuoka Asian Art Museum, Fukuoka, ประเทศญี่ปุ่น

“ร่างกาย-จินตนาการ-ใบทองเหลือง”, The 3rd Fukuoka Asian Art Triennale 2005 Fukuoka Asian Art Museum, Fukuoka, ประเทศญี่ปุ่น

“Point” ศิลปะแสดงสด สยามเซ็นเตอร์ กรุงเทพฯ

2546 **“Zogzag Village in the part of Insomnia 48”**, The Art House-The Old Parliament, ประเทศสิงคโปร์

“Brown Forest” แฟชั่นโชว์บนถนนนิมมานเหมินท์ ซอย 1 จ.เชียงใหม่

“เอเชียโทเปีย เทศกาลศิลปะแสดงสด นานาชาติ ครั้งที่ 6” เทพสิริแกลเลอรี่ จ. เชียงใหม่

“Beautyform Unisuit: Pla Pro Mode In Lamphum” (Fly with Me to Another World’s project) อาร์ตสเปซ มูลนิธิญี่ปุ่น กรุงเทพฯ พิพิธภัณฑ์หริภุญไชย จ.ลำพูน

2545 **“เอเชียโทเปีย เทศกาลศิลปะแสดงสด นานาชาติ ครั้งที่ 5”** หอศิลป์วัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่

“Meeting Performance Art” ครั้งที่ 2 คณะจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ. เชียงใหม่

“Meeting Performance Art” ครั้งที่ 1 แกลเลอรี่ ร้านเล่า จ.เชียงใหม่

“One Day Exhibition” อุโมงค์ศิลปะธรรม จ.เชียงใหม่

“Beauty Suit” หอศิลป์วัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่

“Chiang Mai Social Installation: MOK-MUAN” หอศิลป์วัฒนธรรม เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่

“Design Competition” คณะจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่

2544 **“World of Wearableart Awards”**, WOW Museum ประเทศนิวซีแลนด์

“Metro Color Fashion 2002” วิทยาลัยเมโทร เทคโนโลยี จ.เชียงใหม่

“ASEAN Trade fair 2002 Bangkok”, Department of Export Promotion
Ministry of Commerce, Royal Thai Government, กรุงเทพฯ

ศิลปกรรมรุ่นเยาว์ ครั้งที่ 19 มหาวิทยาลัยศิลปากร กรุงเทพฯ

“Same Same” มุลนิธิไฮริคเบิลน์ จ.เชียงใหม่

“The 6th Art and Culture Festival” ร้าน Loveable จ.เชียงใหม่

2543 “ร่างกาย-จินตนาการ-ใบทองแดง” ศิลปะนิพนธ์ หอศิลปวัฒนธรรม
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่

“Art Against War” ศิลปะแสดงสด หอศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.
เชียงใหม่

“Where am I? Project: The 5th Art and Culture Festival” คณะวิจิตรศิลป์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่

2542 “The 1st Cheju International Print Art Festival” Gallery of Cheju, Cheju
City Student’s Culture Center and Gidang Contemporary Art Museum of
Seogeipo, Cheju ประเทศเกาหลี

2541 “Home” คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่

“Once upon A Time” ศิลปะกรรมร่วมสมัยธนาคารกสิกรไทย

2540 “Let’s Print” เซ็นต์ทรีด กาดสวนแก้ว จ.เชียงใหม่

“ปรงสีกวีกระวาด” หอศิลป์ปิ่นมาลา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่

2539 “Paper Art Exhibition in living Room” ชูกิจ อาร์ตสเปซ จ.เชียงใหม่

พิพิธภัณฑที่สะสมผลงาน

ฟูกุโอกะ เอเชียน อาร์ต มิวเซียม เมืองฟูกุโอกะ ประเทศญี่ปุ่น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved